

Uit: forum 1-vandaag

Uruzgan; Kill and Destroy missie voor Shell

2 oktober 2006

Nederland werd vakkundig om de tuin geleid in aanloop naar het besluit troepen te sturen naar Uruzgan. Het echte motief voor de inval in Afghanistan wordt tot op de dag van vandaag nog altijd verheimelijkt. De regering bestempelde cruciale informatie tot geheim, zoals het feit dat Koninklijke Shell belang had bij de uitzending van troepen en de inlichtingenrapporten uit Afghanistan waaruit de ware aard van de missie opgemaakt kon worden. Een open en eerlijk publiek debat werd zo gesmoord. De wijze waarop de missie in Uruzgan zich ontplooit verschilt nu reeds fundamenteel van een 'peacekeeping' mission zoals beschreven in de brief van 22 december van de regering.

Wat voor motieven steken er achter de Nederlandse missie in Uruzgan?

Het sturen van Nederlandse troepen naar Uruzgan – de grootste en duurste Nederlandse militaire operatie van de laatste vijftig jaar – zou je, met een beetje goede wil, kunnen zien als de eerste beleidsdaad van Wouter Bos als minister-president. Zo deed hij het ons zelf tenminste graag voorkomen. Om even de herinnering op te frissen: Rond de jaarwisseling verkeerde het Nederlandse politieke wereldje in rep en roer. De regering was niet bij machte een meerderheid te creëren voor het uitzenden van troepen en D66 maakte de poppenkast compleet door te dreigen met een kabinetscrisis indien het omstreden besluit toch zou worden genomen.

Het omvangrijke leger columnisten en commentatoren dat ons land rijk is gispte Balkenende wegens zijn falende leiderschap, maar lang bleven ze niet stil staan bij zijn opereren. Vol enthousiasme stortte ze zich op de tragikomedie die D66 in de wandelgangen opvoerde. Bij het publiek deed het opgewonden gekakel van de opiniemakers de verwachting postvatten dat er bloed zou gaan vloeien in de politieke arena, alhoewel iedereen kon weten dat D66 al z'n grootspraak, als het er op aankwam, toch niet durfde waar te maken.

Onderwijl werd elders een contingent hotemetoten uit Amerikaanse regerings- en legerkringen en van de NAVO ingevlogen. Ze trokken zich schielijk met Wouter Bos terug achter een gesloten deur, alwaar de echte zaken werden gedaan.

Toen Wouter Bos weer naar buiten kwam, verklaarde hij met de allure van een aankomend staatsman, 'Als men (Balkenende en zijn club) zelf de vereiste daadkracht om zo'n besluit te nemen niet op kan brengen, dan zullen wij het wel doen.'

'Tuurlijk Wouter, klop jezelf maar flink op de borst, omdat je de regering uit de brand hebt geholpen door voor hun voorstel te stemmen. Wel lullig natuurlijk voor je aanhang, die smachtend uitkeek naar de uitschakeling van Balkenende. Was je even kwijt voor welk team je speelde? Voor je aanhang had dit uitslag geen enkele waarde. Integendeel, ze mogen het gelag betalen, zal verderop blijken.

Als je in Italië zo een opgelegde kans voor open doel naast schiet, word je met je hele club naar een lagere divisie teruggezet. Maar Wouter hoefde nergens voor te vrezen. Wouter's achterban was met z'n aandacht bij de publicitaire heisa rond D66. Verlekkerd en vol leedvermaak zaten ze voor de buis te kijken. Afijn, dankzij Wouters interventie was het kabinet weer helemaal terug in de wedstrijd en jaste zijn omstreden besluit er snel door.

En in plaats dat het Nederlandse journaal de Tony Blair van de Lage Landen na afloop eens flink aan de tand voelde, papegaaiden ze de zouteloze tekstjes die hij opzei klakkeloos na: 'humanitaire missie', 'iets doen voor de Afghaanse bevolking', 'een behoorlijk bestuur opbouwen', 'internationale solidariteit', 'internationale rechtsorde' en last but not least '11 september.'

Het was voor Wouter natuurlijk ook een makkie om zijn showtje te maken. Ongestoord kon hij suggereren dat het sturen van Nederlandse troepen een 'vrede-smissie' betrof, want op alles waaruit iemand het tegendeel zou kunnen opmaken stond het vette stempel 'staatsgeheim'. Een publiek debat over de achtergronden, beweegredenen, doel en wenselijkheid van de missie vond door alle machinaties nauwelijks plaats.

Nadat de missie een fait accompli was, werd het publiek bij stukjes en beetjes voorbereid op de ware aard ervan. De Nederlandse troepen waren nog niet eens volledig in Afghanistan ingekwartierd of het bericht kwam dat de gevechten en aanslagen daar enorm toenamen. Zonder er een aannemelijke verklaring bij te krijgen, lazen we dat de verslagen Taliban op het strijdtoneel waren teruggekeerd. Bijna van de ene op de andere dag. Hun verzet was zelfs sterker dan ten tijde van de invasie in 2001.

Wat er aan die berichtgeving mankeerde is dat ze vertelde dat de Afghanen de wapens opnamen om te vechten tegen de bezetting van hun land door vreemde troepen. Toen die arriveerden verschenen de Taliban ook weer alsof ze nooit waren weggeweest.

Een Nederlandse officier bracht het goed onder woorden: 'De vijand is vloeibaar', zei hij, 'Hij is de bevolking. 's Ochtends werkt hij op zijn akker. 's Avonds pakt hij zijn geweer op.' Oftewel de Nederlandse militairen voeren geen actie 'tegen resten van de Taliban' maar zijn verwickeld in een guerrillaoorlog tegen de Afghaanse bevolking.

In Trouw van 27/09/06 komt een Afghaanse man, Hadji Bilal-Jan, aan het woord: 'De ISAF is wreed', zegt hij, 'Zij bombardeert onze huizen, ook al waren er geen Taliban.'

In de media begon men de optimistische belofte dat 'we' op een opbouwmissie gingen voorzichtig te vervangen door het onaangename nieuws dat we in een vechtmis­sie waren beland. In het kielzog ervan toonde de politiek zich vol begrip en stelde stilzwijgend haar beweegreden om aan de oorlog deel te nemen bij.

Men deed het ons voorkomen volkomen verrast te zijn door de ontwikkeling en hoewel het op het moment nog altijd zo is dat de Nederlandse troepen fungeren als reserve, vond men het, op grond van 'de zorgelijke ontwikkelingen', noodzakelijk halsoverkop een aantal maatregelen te nemen: er werden zwaardere pantservoertuigen aangeschaft. En naar men beweerde was het tevens onvermijdelijk dat er meer helikopters, meer vliegtuigen, meer munitie en houwit­zers werden verscheept dan aanvankelijk was overeengekomen. Al snel klonk ook de roep om extra troepen. En passant werd nog een andere horde geslecht: reeds in de eerste weken werd het operatiegebied uitgebreid tot buiten Uruzgan.

Wie vandaag de dag nog enig verschil ziet tussen de Amerikaanse operatie Mountain Fury en de NAVO-operatie Medusa mag 't zeggen. De volgende stap in het scenario zal dan ook wel zijn dat de twee operaties worden samengevoegd. Om dat voor elkaar te krijgen oefent Bush al enige tijd druk uit bij regeringen die hadden bedongen dat beide missies strikt gescheiden zouden zijn.

Hij wil het onderwerp op de agenda van het NAVO-topberaad hebben. Koers, gedragslijn en instelling van de missie zullen na zo'n besluit impliciet wijzigen in de richting van de Amerikaanse aanpak. De wederopbouw zal een taak voor de lokale bevolking zelf worden.

De VS lobbyen voor nog een dwingende wens: het binnenvallen van de semi autonome tribale regio's in het westen van Pakistan, langs de grens met Afghanistan, waar tweeëneenhalfmiljoen Afghaanse vluchtelingen leven.

Want, horen we steeds vaker, volgens het bondgenootschap neemt de Pakistaanse overheid het opsporen en uitschakelen van de Taliban in dat gebied niet serieus. Feit is in ieder geval dat Islamabad onlangs besloot een deel van de 80.000 militairen die ze er heeft gelegerd, terug te trekken en een vredesovereenkomst te sluiten met de stamleiders.

De laatste weken hamert men er in de media steeds veelvuldiger op dat deze regio, bevolkt door primitieve, geharde en vrijheidslievende dwarskoppen, die de exploitanten van oliepijpleidingen met hun eigenzinnig gedrag tot wanhoop drijven, een 'save-heaven' is voor de Taliban en dat de koranscholen (madrassa's) die er staan ieder jaar weer nieuwe lichten­gen djihadstrijders afleveren. Zolang die situatie blijft bestaan, houdt men het publiek voor, is de oorlog in Afghanistan dweilen met de kraan open. Stapje voor stapje worden we het volgende stadium van de oorlog ingerommeld.

De manier waarop Wouter Bos zijn aanhang en de rest van Nederland misleidde en een onderdrukkingsmissie verkocht alsof het een vredesmissie betrof, trekt een zware wissel op zijn geloofwaardigheid. De PvdA (en CDA, en VVD en alle andere partijen die de missie mogelijk maakten) heeft iets uit te leggen aan zijn achterban, die volgens peilingen, zelfs het idee van een 'vredesmissie' verwierp (59% tegen, 34% voor!). Is hij, nu de zaken er zo voorstaan, bereid zijn opstelling te herzien?

En dat is nog het minste wat hij moet uitleggen: De Koninklijke Shell (waar onze kandidaat-premier vroeger werknemer was) is met een bedrag van ruim eenentwintig miljard dollar, de grootste investeerder in de olie-industrie van Kazachstan.

Toevalligerwijs in dezelfde week dat de eerste Nederlandse kwartiermakers in Afghanistan arriveerden, bezocht minister Bot de corrupte alleenheerser van Kazachstan, president Nazarbajev, in diens poenige paleis in de gloednieuwe hoofdstad Astana. President Nazarbajev, tussen haakjes, die o.m. wordt beschuldigd van het liquideren van opposenten van zijn regiem.

Bot ging bij hem op bezoek om een contract in de wacht te slepen voor de Koninklijke Shell. De Koninklijke verwierf daarmee de rechten op oliewinning in het Nursultanveld. Die kwamen boven op twee concessies die het bedrijf al bezat in dat land.

(Ja, inderdaad, het was onze minister die het contract binnenhaalde. Niet de hoogste baas van de Koninklijke, maar de minister Bot. In Nederland plegen we ons tegenwoordig druk te maken over de scheiding van kerk en staat. Wellicht zouden we onze energie wat meer moeten richten op de belangenverstrengeling tussen dienaren van de staat en bedrijfsleven).

Nursultan was een concessie die al sinds jaren hoog op het verlanglijstje van de Amerikanen stond. Dat ze hem uiteindelijk aan de Koninklijke Shell lieten roept vragen op; want voor wat hoort wat, niet? Zeker in dat wereldje.

Met het verhaal dat Bot net één uur eerder in Astana aankwam dan Dick Cheney en zo de concessie voor diens neus wegkaapte, probeerde de voorlichter van de minister gehaast de aandacht af te leiden.

De jongens en meisjes van de pers, die waren meegereisd, moeten last hebben gehad van een verschrikkelijke jetlag want er was er niet één die verrast opveerde en zei, 'Wat voor onzin probeert u ons nu te verkopen?' Niemand voelde nattigheid, het verhaal werd voor zoete koek geslikt en klakkeloos aan het thuisfront doorgegeven; er was niet één kritische kanttekening in de Nederlandse media te vinden.

Maar kan het stompziniger? Kan het ongeloofwaardiger? Het tekenen van zo'n contract wordt toch maandenlang op hoog niveau uitonderhandeld en voorbereid door diplomaten en hoge ambtenaren, dat snapt zelfs de grootste naïeveling. Bot

vliegt niet op de bonnefooi naar Kazachstan en Cheney helemaal niet. Een beetje journalist had de vraag moeten stellen wat Dick Cheney ertoe had bewogen helemaal naar Astana te vliegen en aan te schuiven bij het samenzijn van de heren Bot en Nazarbajev.

Wie was dat ook alweer, Mr.Cheney? De als rücksichtslos en geslepen bekendstaande vice-president van de Verenigde Staten. Naar men zegt machtiger dan de president zelf. Verantwoordelijk voor het energiebeleid. Eén van de architecten van de Amerikaanse militaire inval in Afghanistan. Net als Bush, Condoleezza Rice en vele andere neocons afkomstig uit de oliesector. Dick Cheney was directeur van de olie- en constructiemaatschappij Halliburton en staat daar, ondanks dat hij al jaren vice president is, nog altijd voor \$1.000.000 per jaar op de loonlijst. Halliburton heeft zich verplicht een oliepijpleiding dwars door Afghanistan en de West Pakistaanse provincie [Baluchistan](http://nl.wikipedia.org/wiki/Baluchistan_(landstreek)) aan te leggen, voor een consortium onder leiding van de Amerikaanse oliemaatschappij Unocal. De pijpleiding moet de Centraal-Aziatische olievelden verbinden met de internationale markten en is o.m. gepland langs de provincie Uruzgan (...).

De pijpleiding vervult een sleutelrol in de Amerikaanse strategie om de exclusieve toegang tot grondstoffenbronnen van Centraal Azië te veroveren. Maar ook in Kazachstan zitten ze erom te springen. Ze staan daar te trappelen van ongeduld om de booming economieën van Z.O. Azië van olie te voorzien. Hun enige weg naar de internationale oliemarkt is op het moment het Russische olietransportnet, m.n. Atyrau-Samara pijpleiding. Dat belet ze hun olie- en gasproductie en hun export op voeren. Is het ver gezocht om te veronderstellen dat de Amerikanen en de Kazachstanen, tijdens betreffende samenzijn, als kleine tegenprestatie voor 'het te laat komen van mr. Cheney', minister Bot dringend verzochten om militaire steun bij de aanleg van de pijpleiding, die dankzij 'de Taliban' zo moeizaam verloopt? Een verzoek dat onze Koninklijke ongetwijfeld ook van harte ondersteunde.

M.a.w. worden de Nederlandse troepen de Afghaanse wildernis ingestuurd omdat er een onderhandse deal met de Amerikaanse regering is gesloten?

Om terug te komen bij het begin van dit betoog, de vraag is wie sloot zich in dat Haagsche kamertje op met een aantal hotemetoten van de internationale graaimaffia; Wouter Bos van de PvdA, of Wouter Bos van de Koninklijke Shell? Door zijn kiezers werd Wouter afgevaardigd om toezicht te houden op het reilen en zeilen van het bedrijfsleven en die kiezers hebben er daarom nu recht op te weten wat zich daar precies afspeelde, met wie hij sprak en waarover. Is de deal tussen de Shell, president Nazarbajev en Dick Cheney daar ter sprake gekomen? En is Wouter toen duidelijk gemaakt dat het contract voor de Shell alleen door zou gaan als Nederland een aantal legerbasisen langs de route van de pijpleiding zou aangeleggen en bemannen? Is hem daarbij toen niet helder

geworden dat het een koloniale missie zou gaan worden en geen opbouwmissie? Moet haast wel.

Wie de hotemetoten waren, waar Wouter zich mee terugtrok, kunnen we slechts naar gissen. Alhoewel. Eén ervan moet haast Majoor Jason Kamiya, Amerikaans operationele bevelhebber in Afghanistan zijn geweest. Kamiya die al in december tegen een verslaggever verklaarde dat het bondgenootschap op oorlogsmis­sie gaat in Zuid Afghanistan. En eraan toevoegde dat hij erop vertrouwdde dat de landen die meedoen aan de operatie de lokale (oorlogs)omstandigheden goed begrijpen. Heeft hij dat ook tegen Wouter Bos gezegd? En wat antwoordde Wouter toen? Hoogst waarschijnlijk was één van de andere hotemetoten de Canadese kolonel S.J. Bowes, of althans iemand die hem vertegenwoordigde. Bowes, verantwoordelijk voor Kandahar en omgeving, verklaarde 'It's clear that this is not a peacekeeping mission.' O, waarom vernamen wij zijn opvatting indertijd niet? De strekking en herkomst van de 'geheime' Haagsche documenten lijkt daarmee duidelijk en er kan gerust worden gesteld dat het Nederlandse publiek moedwillig is misleid. En ook kan de conclusie getrokken worden dat het reeds vanaf het eerste moment dat over de missie werd gesproken, in bedoeling lag om de beuk erin te gooien in Afghanistan.

In dat geval valt niet vol te houden dat iemand van de betrokkenen, toen zij het publiek verzekerden dat ze de 'hearts and the minds' van de lokale bevolking gingen winnen, dat serieus meende. Die oneliner was holle retoriek, geformuleerd door geslepen spindoctors, met de opdracht een smerige koloniale operatie te verkopen.

Wel een schitterend concept overigens; de 'hearts and the minds' winnen. In klassieke teksten over krijgskunde wordt al aangeraden je daar op te richten indien je een oorlog wilt winnen. Maar je slaagt daar natuurlijk alleen in als je met respect omgaat met de rechten en belangen van de lokale bevolking.

In Nederland zijn er nog altijd mensen die daaromtrent illusies koesteren, maar in Afghanistan en ook in de andere deelstaten van Pijpleidingstan, is er niemand die er ook maar een seconde aan twijfelt dat de Amerikaanse troepen hun land binnen vielen om ze zo een contract met de Amerikaanse oliereus Unocal dwingend op te leggen. Een contract dat hun regering had geweigerd te tekenen.

Nogmaals: Bush en consorten vielen Afghanistan niet binnen vanwege 9/11, maar nadat onderhandelingen tussen de voormalige Taliban regering en de Unocal waren mislukt. Ze installeerden toen een voormalig medewerker van Unocal, Karzai, als president van het land en één van diens eerste beleidsdaden was het tekenen de overeenkomst, met Unocal. Door zo als een bullie op te treden kweek je natuurlijk alleen maar afkeer en haat.

Hoe groot de concessie precies is die de Koninklijke Shell bemachtigde in het Nursultanveld en om hoeveel geld het gaat, wilde Bot niet kwijt. 'Maar het komt overeen met de wens van Shell', aldus de bewindsman.

De winstverwachting en de koers van Koninklijke Shell zullen dus binnenkort voor het

zoveelste jaar op rij omhoog schieten. Zou het daarom niet logisch zijn als deze multinational zelf de kosten van deze dure missie, draagt?

Helaas, zolang Nederland wordt geregeerd door VVD, CDA en PvdA, zal de belastingbetaler, die onder het huidige kabinet toch al geducht heeft moeten inleveren, ervoor in de buidel moeten tasten. Zoals betoogd: de aanhang van Wouter Bos betaalt het gelag.

Het mag duidelijk zijn, inzake de Nederlandse politiek in Afghanistan, trekken figuren aan de touwtjes die nauw zijn gelieerd aan de olie-industrie. Mensen die uit de olie-industrie naar de politiek zijn gekomen en die in hun achterhoofd waarschijnlijk ook al lang plannen koesteren om na afsluiting van hun politieke carrière weer naar het bedrijfsleven terug te keren.

De 'peacekeeping', waar ze hun mond van vol hadden, is de meest onwaarsachtige bullshit die ze maar konden verkopen. De naam van het spel dat ze speelden luidde 'pijpleidinkje leggen, niemand zeggen'.

Even terzijde: Er bestaat een opmerkelijke overeenkomst in de manier waarop wordt omgesprongen met de Hollandse soldaten die Bush inhuurt bij uitzendbureau Balkenende & Bos en contractanten die de Amerikanen ronselen onder voormalige contra's en commando's die werkten voor de Zuid-Afrikaanse veiligheidsdienst. De contractanten, die in dienst worden genomen via particuliere beveiligingsfirma's, tekenen voor een baan als bewaker (van ambassades, militaire bases e.d.), maar eenmaal in Afghanistan of Irak worden ze gewoon ingezet als frontsoldaat. De Hollanders denken als wederopbouwwerkers naar Uruzgan te gaan en hebben zich voorgenomen daar vooral naar de plaatselijke bevolking te gaan zwaaien en glimlachen. Helaas, eenmaal aangekomen blijken ze in een 'kill and destroy' scenario te zijn beland.

Onze beleidsmakers hebben ons willens en wetens in keten van fait accomplis meegesleept. Nederland is, zonder dat de meeste mensen zich daar bewust van waren, participant geworden in de misdadige en geschifte poging van de VS om het Midden Oosten naar hun hand te zetten en het daar zo in te richten dat het gebied in de toekomst aan haar energieverslaving tegemoet kan komen. Een poging, die als hij niet voortijdig strandt, een onafzienbare reeks gewapende conflicten voort zal gaan brengen; met Syrië, Iran, Saoedie Arabië en Pakistan. Het kan niet anders of de betrokken politici moeten zich van meet af van bewust zijn geweest dat de Nederlandse troepen op hun missie werden gezonden om een corridor voor de Trans-Afghaanse gas- en oliepijpleiding veilig te stellen en de bewoners van de regio met gebruik van militaire dwang de wet van de olie-industrie op te leggen.

In de komende tijd zullen kostbare levens van zowel jonge Nederlandse militairen als van Afghanen worden verspild, enkel en alleen om de olieprijs laag en de koersen van de Koninklijke Shell hoog te houden. Uit louter winstbejag dus. Ons en onze militairen maakt men echter nog altijd wijs dat ze gaan om een betere maatschappij in dat land mogelijk te maken. Maar de Nederlandse soldaat zal

waarschijnlijk - al is hem dat zelf niet duidelijk - met al z'n goede intenties, nooit iets van vrede brengen bij de geplaagde Afghanen. Voor een dergelijke cynische politieke stijl bestaat maar één kwalificatie: immoreel. Wie bij de

komende verkiezingen op één van de verantwoordelijke partijen stemt, weet bij deze waaraan hij of zij zich medeplichtig maakt.

Md

Geplaatst op: Ma Okt 02, 2006 1:55 pm